

De mysterieuze verdwijning

De mysterieuze verdwijning

Willem Meijer

Eerder verschenen boeken van de auteur

Dodelijk glazuur
Callisto's wraak
Het Gallium complot

Schrijver: Willem Meijer
Coverontwerp: Willem Meijer
ISBN: 9789462548497
Uitgegeven via: mijnbestseller.nl
Print: Printforce, Alphen a/d Rijn
© Willem Meijer

Over de auteur

Na vele jaren zelf detectives te hebben gelezen vond hij de tijd rijp om zelf thrillers te gaan schrijven.

Daarbij heeft hij die kenmerken gebruikt, waar hij tijdens het lezen van detectives het meest van gecharmeerd was.

De belangrijkste ingrediënten zijn, spanning vanaf het begin opbouwen en vasthouden, realistische plots, echte karakters van vlees en bloed, gebruik maken van de eigen belevingswereld en levenservaring, humor en soms een beetje erotiek.

In zijn eerste boek diept hij uit de kennis die hij heeft opgedaan als pottenbakker. Zijn reiservaring en kennis en ervaring in de makelaardij is gebruikt voor zijn tweede boek. Zijn derde boek is vooral ontstaan uit eigen ervaringen en echte Cold Cases in de regio Noord Holland.

Per 1 januari 2007 wordt, als onderdeel, van de Alkmaarse politierecherche het Cold Case Team Alkmaar, het CCTA, opgericht.

Hugo de Graaf heeft de leiding over het team en samen met zijn collegae Gert, Roel, Evert, Wilma en Corrie proberen ze oude zaken te heropenen en op te lossen.

Alle oude zaken zijn afgeleid van onopgeloste misdrijven die in de afgelopen veertig jaar hebben plaatsgevonden.

Deze vierde zaak betreft een nogal plotselinge en mysterieuze verdwijning van een jonge vrouw in Burgerbrug uit 1984.

Na een avondje stappen in Schagen wordt zij door haar buurjongen thuis gebracht. Sinds dien is er nooit meer iets van haar vernomen. Geen enkel teken van leven. De ouders zijn radeloos en na verloop van tijd pleegt de vader zelfmoord. De moeder vraagt de politie Alkmaar om de zaak te heropenen.

Als het Cold Case Team Alkmaar er eenmaal mee belast is, blijkt er een spinnenweb ontrafeld te moeten worden, waarvan de verrassende ontknoping zich in een van onze voormalige kolonie afspeelt.

Schagen, 16 augustus 1984, 1.30 uur

Het feest is nog steeds in volle gang en Peter, de buurjongen van Karin, zoekt haar op.

Ze is lekker aan het dansen met een wat oudere knul. Hij schat hem een jaar of vijf en twintig.

"Verbeeld ik mij dat nou, of kennen die twee elkaar?" mompelt ik, als ik haar op haar schouder aan tik.

"Ga je mee? Ik wil zo rond twee uur thuis zijn en het is nog even rijden."

"Ja, is oké."

Ze geeft de jongen een vluchtige kus op zijn wang en loopt de dansvloer af.

"Ik ben zo doof als een kwartel. Ken je die knul eigenlijk waar je mee stond te dansen?"

"Ja, die ken ik inderdaad, sinds elf uur vanavond. Hoezo?"

"Oh, nee niets. Jullie leken mij nogal intiem."

"Nee, joh, dat komt omdat het zo druk was op de dansvloer, dan moet je wel vlak bij elkaar staan te dansen en als je je verstaanbaar wilt maken moet je zo ongeveer in elkaars oren schreeuwen."

Ze stappen in de auto en rijden richting hun woonplaats. Als ze de N9 willen oprijden worden ze door de politie naar de kant gedirigeerd.

"Alcohol controle!" zegt de agent.

Karin schrikt zich rot en vraagt Peter: "Heb jij nog gedronken?"

"Ik drink nooit, ook niet op dit soort feesten. Ik weet dat ze altijd

op de uitvalswegen controleren. En ook al deden ze dat niet, dan dronk ik ook niet, want ik moet morgen weer vroeg uit de veren."

"Oh, gelukkig."

"Wilt u even blazen meneer en mag ik u rijbewijs en kentekenbewijs even zien."

"Maar natuurlijk agent. Die dranklucht die u ruikt komt niet van mij af hoor, maar van mijn mede passagier."

Peter blaast flink in het pijpje en als blijkt dat Peter inderdaad geen druppel alcohol heeft gedronken mogen ze hun reis vervolgen.

"Niets aan de hand, zie je wel!"

"Als ik had gereden,.."

"Dan had je niet verder gekomen dan de eerste lantaarnpaal."

Beide schateren ze van het lachen.

Als ze bijna het ouderlijk huis van Karin zijn genaderd, zegt ze: "Wil jij mij even naar de voordeur brengen. Ik werd vorige week door een onbekende man gevolgd en ik kreeg daar nogal de kriebels van."

"Tuurlijk, geen probleem."

We stappen uit en ik begeleid Karin naar haar voordeur.

Ze bedankt mij met een vluchtige kus op mijn wang en sluit de voordeur.

Sindsdien heb ik haar nooit meer terug gezien.

Alkmaar, maandag, 7 mei 2007, 10.00 uur

De vrije week was al weer ten einde. Het was een cadeautje van de korpsleiding geweest, na een aantal weken intensief onderzoek naar een oude cold case en deze succesvol af te sluiten.

En succes had zijn keerzijde. We werden de laatste tijd steeds vaker benaderd door ouders, geliefden of vrienden om bepaalde misdrijven bij ons onder de aandacht te brengen. En uiteindelijk werd dat natuurlijk ook weer gestimuleerd, omdat we bij verschillende zaken ook de publiciteit zochten. Vooral als er een ontknoping in zicht was en dat ook niet op korte termijn te verwachten was.

De tijd was weer gekomen om een nieuwe zaak te openen. Roel had de vorige keer een voorstel gedaan voor een nieuwe zaak. Wellicht was het leuk om dit nu door Gert te laten doen en zich ook eens te buigen over de vele verzoeken die we kregen voor het openen van oude onopgeloste zaken.

Gert had zich nog niet uitgelaten of hij het team per 1 Juni zou gaan verlaten of niet. Ik had wel zijn ontslagbrief ontvangen, maar zijn gedrag wees er niet op dat hij ons ging verlaten. Ik besloot het maar even zo te laten.

Het Cold Case Team Alkmaar is per begin dit jaar opgericht en heeft inmiddels een drietal oude zaken succesvol opgelost.

Ik liep weer naar voren in de overlegruimte, schraapte mijn keel en zei glimlachend:

“Hm, hm, mag ik jullie aandacht. Ik hoop dat jullie een ontspannen week achter de rug hebben?”

Gert, Roel, Evert, Wilma en Corrie waren aanwezig en ik zag hun instemmend knikken.

“Gert, Roel heeft de tot op heden opgeloste zaken mede bepaald. Wil jij je nu eens gaan buigen over een nieuwe zaak?”

“Ja, leuk, dat wil ik wel doen. Zijn er nog ingrediënten waarbij ik in het samenstellen van het gerecht rekening moet houden?”

“De gebruikelijke. Geen zaken die met het bestaande criminele circuit te maken hebben, dus geen afrekeningen, witwas praktijken, etc. Dat vindt de belastingbetaler maar zonde van het geld. Maar alle overige onopgeloste zaken zijn welkom en kijk vooral eens naar de vele verzoeken die we hebben ontvangen om oude onopgeloste zaken op te pakken. Hoewel we ons gewoonlijk niet zo mee bezig houden met verzoeknummers, kan het geen kwaad daar toch eens naar te gaan kijken.”

“Oké, ik ga ermee aan de slag.”

Gert was hoog opgeleid en ik had altijd mijn vraagtekens gehad bij zijn komst. Oké, ik had hem zelf wel geselecteerd, maar zijn voorkeuren en interesses lagen vaak niet zo op het vlak van ‘niet lullen, maar doen’, maar meer het tegenovergestelde. Hij probeerde altijd tot de kern van iets te geraken. Ook al lukte dat soms niet. Dan had hij altijd even een duwtje in de goede richting nodig om weer op het juiste spoor te komen. Toch had Gert zijn waarde voor het team bewezen. Door zijn zoektochten kwam hij met feiten en conclusies die altijd uiterst waardevol bleken. En door zijn uit de hand gelopen hobby, dreigden we Gert voor het team te verliezen. Hij had samen met een aantal kompanen een bedrijfje opgericht voor het leveren van DJ diensten. Mijn dochter had Gert al vaak bezig gezien en was erg

onder de indruk van zijn kunnen. Het was dan ook niet zo vreemd dat er een uitnodiging lag om een paar maanden in de States te gaan draaien.

Roel was echt de slimste van het stel. Hij was erg goed op het vakgebied van de ICT. Met zijn eigen gemaakte zoekmachine leek de computer op een normaal mens aan wie je gewone vragen kon stellen. Ik was altijd bang geweest om Roel te verliezen aan een of ander innovatief IT bedrijf. Daar zou hij grof geld kunnen verdienen met zijn innovatieve ideeën. Ook was hij heer en meester met de massa's data die uit de onderzoeken kwamen. Hij importeerde ze in zijn database en liet er vervolgens zijn zoekmachine op los. Dat heeft bij veel van de zaken tot interessante ontdekkingen geleid.

Wilma was onze media specialist en woordvoester van het team. We waren al vaak, tot grote ergernis van Rob, onze korpschef, op het acht uur journaal gekomen. Wilma speelde daar vaak een grote rol in. De mannen in mijn team waren niet mediaschuw, maar wisten vaak ook niet goed hoe we er goed gebruik van konden maken. Wilma had een wat moeizame start gehad bij de politie. Ze werd, tijdens haar zwangerschap, ontslagen, omdat haar arbeidsovereenkomst af liep. Een paar jaar geleden heb ik haar weer binnen het korps gehaald en toen het CCTA werd geformeerd, heb ik haar kunnen overhalen om voor mij te gaan werken. Wilma is erg druk in haar omgang. Praat veel en zegt vaak ook veel, maar we kunnen goed met elkaar overweg. Ze heeft drie kinderen, waarvan één tweeling en woont samen met haar vriend.

Evert is helemaal een slag apart. Toen ik hem enkele jaren terug als sollicitant ontving, zei ik al na een minuut of tien, dat hij mij niet de juiste kandidaat leek. Hij kwam wat slungelig over en leek niet geïnteresseerd in een baan bij de politie. Toen zijn houding tijdens het gesprek als een blad aan een boom

omsloeg, heb ik hem alsnog een contract voor een jaar aangeboden. Ik heb er nooit spijt van gehad. Menige zaak werd door zijn volstrekt idiote ideeën opgelost. Hij kwam vaak met de meest, absurde, uiteenlopende combinaties, waar een normaal mens niet op zou komen. Hij bleef altijd een beetje schuchter en op de achtergrond. Je moest hem er altijd even persoonlijk bij betrekken.

Corrie is onze patholoog anatoom. Ze werkt al jaren voor de recherche en verricht de benodigde onderzoeken voor het team.

“Hugo, een vraagje. Heb je het nog met Rob kunnen oplossen?”

“Wat bedoel je Roel? Rob weet dat ik hem altijd op de hoogte heb proberen te houden. Als hij zijn telefoon niet kan opnemen...tja, dan kan ik hem niet bijpraten over de ontwikkelingen. Dat begrijpt Rob natuurlijk ook wel.”

Bij de vorige zaak wilde Rob opeens tijdens het weekeinde op de hoogte worden gebracht van de vorderingen. Bij de laatste zaken was ik daarover geïnterviewd en in het acht uur journaal verschenen. Enige media aandacht zal wel goed voor de carrière zijn geweest van Rob. Ik had daar een stokje voor gestoken, maar wellicht zou ik hem bij de komende zaak wel later interviewen. Ik moest hem te vriend zien te houden.

“Ik zie jullie morgenochtend.”

Burgerbrug, 19 augustus 1984, 19.30 uur

“Hoi, Tineke, je spreekt met de moeder van Karin. Zeg, ik probeer Karin als sinds gisteren telefonisch te pakken te krijgen, maar ze neemt thuis de telefoon maar niet op. Heb jij enig idee waar ze is?”

“Nee, geen idee. We zijn eergisteren met z’n drieën naar een gaaf feest geweest en Karin is langer gebleven, omdat jullie met vakantie waren en haar buurjongen had aangeboden haar thuis af te zetten. Ik heb haar sinds dien ook niet meer gesproken.”

Wat ik maar niet tegen haar zei, dat ze wellicht wel gewoon thuis was, maar de telefoon gewoon niet opnam, omdat ze wist wie er belde. Karin had een bloedhekel aan haar ouders, in het bijzonder aan haar moeder, omdat die overal en altijd achter haar kont aanliep om te kijken of ze niet iets verkeerde deed of afsprak met ‘verkeerde jongens’.

“Ik wil wel even bij haar thuis langsgaan en vragen of ze jullie even wil bellen!”

“Als je dat wilt doen graag, ik heb geen deel van leven en we kunnen ook niet even terug komen om te kijken wat ze nu weer heeft uitgespookt.”

“Heeft ze jullie telefoonnummer?”

“Ja, maar ik geef het toch maar even voor de zekerheid.”

Nadat we het telefoonnummer hadden uitgewisseld, hing ik op.

“Wie was dat?”

“Oh, mam, dat was de moeder van Karin. Ze probeert al een tijdje Karin te bereiken, maar ze is niet thuis of neemt de

telefoon niet op. Ik denk dat ik zo even bij haar langs rij. Ik verwacht dat ze gewoon thuis is en de telefoon niet wil opnemen. Het botert niet zo tussen haar en haar moeder.”

“Ja, dat weet ik, dat heeft ze mij al eens verteld.”

“Ik ben zo terug.”

Ik loop de kamer uit naar de schuur en pak de fiets. Karin woont aan de andere kant van het kanaal, maar om het te lopen is het net iets te ver. Ik fiets de vlotbrug van Burgervlotbrug over, richting Petten. Bij het huis met de “twee gezichten” sla ik rechts af de Belkmerweg op. Na een kilometer gefietst te hebben komt Karins huis in zicht. Ik zet de fiets tegen de heg en loop naar de voordeur.

“Wat gek,” mompel ik, “meestal ziet zij mij aankomen en komt mij tegemoet.”

Ik bel aan, maar er doet niemand open. Dan loop ik om het huis heen en probeer door de ramen naar binnen te kijken. Ik zie niemand. Ik probeer de achterdeur en die blijkt open te zijn. Ik klop op de deur en wacht even. Als er niemand komt, open ik de deur en roep: “Karin!, ben je thuis. Ik ben het Tineke.”

Maar geen geluid, niets. Ik loop de trap op naar haar slaapkamer. Het lijkt erop dat het keurig opgemaakte bed niet is beslapen. Ik loop weer naar beneden de woonkamer in. Ik pak een briefje en schrijf of ze als ze dit leest mij direct wil bellen. Dan pak ik de telefoon en bel Maria. Ik vertel haar wat er aan de hand is, maar ook Maria heeft sinds het feest niets meer van haar gehoord. Ik hang de telefoon weer op en de kat komt schuchter aangelopen.

“Hee, ben jij daar! Kom maar.”

Ze knort het uit en geeft kopjes tegen mij heen. Ik loop naar de keuken om te kijken of haar etensbakje is gevuld. Het blijkt volkomen leeg.

“Heeft je baasje je helemaal vergeten? Kom maar, dan zal ik je

Alkmaar, dinsdag, 8 mei 2007, 9.00 uur

"Morgen, Gert heb jij al een paar oude onopgeloste zaken kunnen achterhalen?"

"Je hebt geen idee hoeveel oude zaken er zijn van onopgeloste moorden op criminelen, zeg maar gewoon afrekeningen. Die heb ik maar niet onderzocht. Ook heb ik de vele verzoeken van particulieren en instellingen nagelopen en er was één specifieke zaak die mijn interesse trok. De moeder van een vermist meisje heeft ons verschillende keren bezocht. Zij is nog steeds radeloos, omdat haar dochter jaren geleden is verdwenen. Ik heb de zaak eens uit het elektronisch archief gelicht en bekeken. Het betreft de verdwijning van een meisje van 19 jaar in 1984 uit Burgerbrug in Noord Holland. En dat ligt weer zo'n zeventien kilometer ten Noorden van Alkmaar. Ze was met wat vriendinnen naar de disco in Schagen gegaan en is toen later naar huis gegaan. Haar ouders waren toch op vakantie en ze zei dat ze nog lang geen zin had om naar huis te gaan. Haar buurjongen had haar aangeboden of hij haar naar huis kon brengen en zij had daarmee ingestemd. Rond een uur of twee werd ze door hem met de auto voor haar ouderlijk huis afgezet. Hij heeft haar nog naar de voordeur begeleid, omdat ze had aangegeven dat ze eerder door een onbekende man was lastig gevallen. En sinds dat tijdstip is ze spoorloos verdwenen. Er is wat bloed op de achterdeur gevonden en een schoen in de achtertuin. Het lijkt erop dat ze tegen haar wil is meegenomen. Er is mega veel media aandacht geweest en zo'n beetje alle

wat te eten en te drinken geven.”

Ik open de keukenkast en pak het kattenvoer. Nadat ik de etensbak geheel heb aangevuld en de drinkbak van vers water heb voorzien, loop ik weer naar buiten.

“Dat is toch wel gek,” mompel ik, “het lijkt erop dat Karin de afgelopen dagen niet is thuis geweest. Ik zal haar buurjongen eens vragen of hij iets meer weet.”

Ik loop naar buiten en stap weer op de fiets. Haar buurjongen woont in de volgende boerderij. Als ik het erf op fiets, zie ik hem al staan bij een van de landbouwtractoren in de schuur.

“Hi Peter, kun je even komen?”

Peter komt op haar toegelopen en zegt: “Hi, jij bent toch Tineke, de vriendin van Karin?”

“Ja, dat klopt. Heb jij enig idee waar Karin is? Haar ouders kunnen haar niet bereiken en ik ben net bij haar thuis geweest en hoewel de achterdeur open is, is Karin in geen velden of wegen te bekennen.”

“Nee, geen idee. Ik heb haar zaterdagavond naar huis teruggebracht en zelfs tot aan de deur begeleidt. Ze vroeg mij of ik dat wilde doen, omdat ze - volgens haar - wel eens door een onbekende vent was achtervolgd. Daarna ben ik naar huis gereden. Ik heb haar inderdaad de afgelopen dagen ook niet meer gezien.”

“Wat zullen we doen?” vraag ik.

“Ik zou nog even wachten. Haar ouders zijn op vakantie en ik denk dat ze misschien wel een leuke knul heeft ontmoet, met wie ze aan de boemel is. Ze heeft per slot van rekening vakantie en kan doen waar ze zin in heeft.”

Ik besluit nog even af te wachten en na een paar dagen nog even te controleren of ze thuis is geweest. Als ze dan nog steeds niet boven water is gekomen, zal ik haar ouders in Mallorca bellen.

familie, vrienden, kennissen en burens zijn langdurig verhoord, maar het lijkt erop dat zij helemaal niets met de zaak te maken hebben. Ze hebben allen alibi's voor het tijdstip en de dag erna, behalve de buurjongen, die was de hele nacht en dag erop alleen thuis. Het is eigenlijk een raadsel dat zo'n zaak nooit is opgelost. Er zijn ook nog wel andere zaken, maar doordat de moeder van het meisje nogal vasthoudend was, heb ik mij eigenlijk even beperkt tot haar zaak. Ik heb nog wel iets anders gevonden, een zaak uit Friesland."

"Concentreer je vooral nog dan maar even op die eerste zaak. Die lijkt mij lekker complex en uitermate geschikt voor ons team. Geen lichaam en dus ook geen aanwijzingen. Hoe denken jullie hierover?"

"Goh, Gert, dat je niet iets aan de andere kant van de aardbol hebt gevonden, verbaast mij wel een beetje." zei Evert.

Gert deed net alsof zijn neus bloedde. Dat kon hij ook gemakkelijk, want als hij inderdaad per 1 Juni zou vertrekken, lag de wereld aan zijn voeten en zou hij meer landen bezoeken dan menig een ooit van zou durven dromen.

Toen iedereen instemmend reageerde zei ik: "Oké, dan gaan we in ieder geval verder met deze zaak en laten we die andere zaak maar even rusten. Gert, licht jij het dossier en Corrie kun jij nagaan of er nog forensisch materiaal beschikbaar is gekomen uit deze zaak?"

"Ik zal het nakijken. Op welke termijn heb je het nodig? Ik heb een aantal lichamen klaar liggen voor onderzoek."

"Kijk maar even, ik verwacht niet al te veel materiaal uit deze zaak terug te vinden. Wilma, wil jij eens in het media dossier duiken en tevens alle tips verzamelen die naar aanleiding van de uitzendingen zijn verzameld?"

"Vind je het goed als ik de moeder even benader omtrent wat achtergrond informatie?"

"Ja, dat is goed, dan houdt zij hopelijk op met Rob te benaderen. Die belde mij al om te vragen of ik daar niet eens wat aan kon doen. Houdt het een en ander nog even binnenskamers, want ik moet formeel nog toestemming krijgen van Rob."

Rob was sinds een paar jaar mijn leidinggevende en korpschef van het bureau Alkmaar. Rob vond zichzelf en vooral zijn eigen carrière belangrijk. Zijn eigen mensen kwamen veelal op een tweede plaats. Toch had hij zich de afgelopen vier maanden niet van zijn slechtste kant laten zien. Wellicht dat de overdaad aan publiciteit door de opgeloste zaken voor hem nog eens een promotie zou kunnen inhouden. Als het dan maar ver uit de buurt van Alkmaar zou zijn.

"Oké mensen, ik zie jullie morgenochtend weer."

Iedereen verlaat de ruimte, behalve Corrie. Ze liep naar mij toe en zegt: "Waar heb jij de afgelopen week toch gezeten? Ik moest gewoon werken, omdat ik formeel niet bij het Cold Case team behoor. Ik ben een paar keer bij je langs geweest, maar trof je steeds niet thuis."

"Ik heb een weekje op de kat opgepast van mijn dochter. Die was met haar vriend een weekje op vakantie naar de Canarische eilanden. En ik heb eens rustig kunnen nadenken over het afgelopen jaar en over wat er allemaal is gebeurd en hoe onze relatie daarin past."

Mijn vrouw was vorig jaar overleden. Ze moest de plotselinge strijd tegen botkanker al binnen drie weken opgeven. Het was voor mij niet gemakkelijk geweest, zo zonder haar. We kenden elkaar al heel lang en zij was mijn eerste en eigenlijk enige grote liefde geweest. In de maanden die daarop volgden was ik volledig van de kaart geweest en niet in staat om ook maar iets te doen. Niet zakelijk, maar ook niet privé. Pas toen Rob eind vorig jaar langs kwam en voorstelde om weer aan het werk te

gaan en een Cold Case team op te richten, begon ik mij weer langzaam te focussen op het werk. En om helemaal weer de oude te worden, was ik in de maand December op vakantie naar de Kaap Verdische eilanden geweest. Die afwisseling had mij goed gedaan en ik kon er begin Januari weer helemaal tegenaan.

"Dat klinkt heftig."

"Maak je geen zorgen, ik ben niet van plan om onze relatie beëindigen. Integendeel. Ik zou het wel erg leuk vinden om met je te gaan samenwonen. Hoe kijk jij daar tegen aan?"

"Wauw, dat komt me wel even koud op mijn dak vallen. Mag ik daar even over nadenken?"

"Tuurlijk, als je het maar weet als je vanavond bij mij komt eten en natuurlijk slapen."

"Dat kan ik niet garanderen. Waarom wil je het niet zo laten, het loopt toch lekker zo?"

"Laten we dat maar vanavond bespreken."

Burgerbrug, 7 juli 1983, 13.00 uur

"Hoe lang blijf je weg?" vraagt de moeder van Karin.

"In ieder geval een week, maar het kan ook langer zijn." antwoordt Karin.

Karin is net van het Gymnasium in Alkmaar afgekomen en geniet sinds enige weken van haar welverdiende vakantie.

Ze heeft met een paar vriendinnen afgesproken om met de tent ergens in Noord-Holland te gaan kamperen.

"Daar komen Maria en Tineke net aan. Ik laat ze wel even binnen." zegt Karin's moeder en ze loopt naar de voordeur en laat de meiden binnen.

"Hallo dames, helemaal bepakt en bezakt?"

"Ja, als Karin haar spullen vast wil geven, dan kan ik ze in de auto opbergen."

Karin geeft een tweetal tassen aan Maria, loopt met haar mee naar de auto en zegt tegen Maria: "God zij dank, even een tijdje verlost van mijn moeder. Het wordt mij allemaal een beetje te veel."

"Kom op joh, zo erg kan dat toch niet zijn, ze lijkt mij best een aardige vrouw."

"Ja, voor buitenstaanders valt dat wel mee, maar ze is vreselijk. Ik kan geen stap verzetten zonder dat ze wil weten waarnaar toe. Ze zou het liefste in de kofferbak meerijden om te kijken of mij niets overkomt."

Ze nemen afscheid van haar moeder en rijden richting de N9 via Burgervlotbrug.

"Zo dames, waar gaan we heen. Ik heb wel een leuke camping in Friesland gezien, niet ver van het IJsselmeer. Zullen we daar naar toe gaan. Vanavond is er een onwijs feest en ik heb alvast kaartjes geregeld."

"Gaaf, joh, ik hoop dat ze nog plek hebben."

"Ja, dat hebben ze, want ik heb ze gisteren gebeld en alvast een plekje gereserveerd, dus dat zit wel goed."

Na een uur bereiken ze de afsluitdijk en halverwege stoppen ze bij het monument om een sigaretje te roken. De ouders van Maria, waarvan ze de auto heeft geleend, roken niet en willen ook niet dat er in de auto wordt gerookt.

Daarna rijden ze weer verder en bereiken na een dik uur de camping. Karin loopt naar de receptie en regelt een kampeerplaats.

Na een uurtje zijn ze geheel geïnstalleerd, de tent is opgezet en de slaapzakken liggen op hun plaats.

Rond middernacht lopen ze naar de feesttent. Ze hebben meteen sjans van een paar jongens.

"Gaan jullie maar met ze mee," zegt Karin, "ze zijn mij te jong. Ik hou van wat oudere knullen."

Maria en Tineke lopen weg met de jongens en Karin loopt verder naar de bühne waar een band staat te spelen.

"Hoi, ben je hier alleen?" zegt opeens een onbekende knul tegen haar.

"Hi, ja, nu wel. Kom je hier vandaan, of ben je op vakantie?"

"Nee, ik woon hier vlakbij. Mijn ouders zijn vorig jaar bij een auto ongeluk om het leven gekomen en ik heb hun huisje geërfd en daar woon ik nu in mijn eentje. Ik ben Chris."

"Ik ben Karin. Ik woon nog bij mijn ouders in Burgerbrug. Dat is even boven Alkmaar. Hoe oud ben je eigenlijk?"

"Ik ben net drie en twintig geworden en jij."